

Czesław Ciesielski ur. 11 maja 1932 r., zmarł 15 lutego 2017 r. w Gdańsku.

Profesor Czesław Ciesielski był ważną i wyjątkową osobą w życiu naukowym i zawodowym wielu osób zajmujących się problematyką najnowszej historii Polski, szczególnie problematyką obecności Polski na morzach. Przez wiele lat związany był z Uniwersytetem Gdańskim.

Jego droga zawodowa kształtowała się następująco. W latach 1954-1956 był zatrudniony w Politechnice Gdańskiej. W 1956 r. ukończył Wydział Filologiczno-Historyczny Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Gdańsku, uzyskując tytuł magistra historii. W latach 1956 – 1970 był zatrudniony w Marynarce Wojennej, jako pracownik kontraktowy. Był kierownikiem Działu Naukowego Ośrodka Nauk Społecznych i Wojskowych Marynarki Wojennej. Był też współorganizatorem i wykładowcą studiów historycznych dla oficerów Marynarki Wojennej. Był wówczas współautorem podręcznika akademickiego „Podstawy Nauk Politycznych”.

W 1970 r. obronił w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Gdańsku pracę doktorską pt. Szkolnictwo wojenno-morskie w latach II Rzeczypospolitej (promotorem był prof. dr hab. Roman Wapiński), za którą w 1971 r. uzyskał nagrodę III stopnia przyznaną przez Ministerstwo Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki. Od 1970 r. związał się z Uniwersytetem Gdańskim. Był przez wiele lat nauczycielem akademickim w Instytucie Politologii Uniwersytetu Gdańskiego. Jako nauczyciel akademicki posiadał bogaty dorobek dydaktyczny. Prowadził wykłady z przedmiotów: najnowsza historia Polski (dzieje II RP i PRL), współczesne systemy partyjne, dzieje parlamentaryzmu polskiego. Prowadząc seminarium magisterskie wypromował 145 magistrów politologii.

Posiadał też znaczny dorobek organizacyjny. Pełnił też w Uniwersytecie Gdańskim szereg funkcji. 1 października 1970 r. zatrudniony został jako adiunkt w Instytucie Nauk Politycznych UG. Prowadził też od 1972 r. seminaria magisterskie w Instytucie Historii UG, będąc promotorem kilkudziesięciu prac magisterskich. W 1975 r. został kierownikiem Studium Podyplomowego Nauk Politycznych na Wydziale Humanistycznym Uniwersytetu Gdańskiego. W 1977 r. został docentem kontraktowym w Instytucie Nauk Politycznych UG. W 1984 r. uzyskał w Uniwersytecie Gdańskim stopień doktora habilitowanego. Początkowo na Uniwersytecie Gdańskim zatrudniony był w Zakładzie Współczesnych Stosunków Ustrojowych i Międzynarodowych w Instytucie Nauk Politycznych na Wydziale Humanistycznym UG, a w 1985 r. został przeniesiony do Zakładu Organizacji Politycznej Społeczeństwa w tym instytucie i został jego kierownikiem. W latach 1990-1992 był

kierownikiem Zakładu Historii Najnowszej w Instytucie Politologii UG, a w latach 1990-1993 był prodziekanem WNS ds. naukowo-dydaktycznych. W 1991 r. został mianowany na stanowisko profesora nadzwyczajnego. W 1992 r. został kierownikiem Katedry Historii Najnowszej i Myśli Politycznej XIX i XX w. na Wydziale Nauk Społecznych UG. **16 grudnia 1996 r. uzyskał tytuł naukowy profesora nauk humanistycznych. W latach 1998-2002 był dziekanem Wydziału Nauk Społecznych UG.** We wrześniu 2002 r. przeszedł na emeryturę i zatrudniony był do 2005 r. na pół etatu na stanowisku profesora nadzwyczajnego UG w Instytucie Politologii. Pracował też jako wykładowca w Gdańskiej Wyższej Szkole Humanistycznej, gdzie był profesorem na Wydziale Dziennikarstwa i Politologii oraz w Ateneum Szkoła Wyższa w Gdańsku.

Był przez wiele lat aktywnym członkiem Instytutu Bałtyckiego Stowarzyszenia Naukowo-Badawczego w Gdańsku (utworzonego w 1926 r. w Toruniu), mającego wieloletnie tradycje w prowadzeniu badań i popularyzacji problematyki historycznej i gospodarczej Pomorza oraz obecności Polski nad Bałtykiem, w tym historii stosunków polsko-skandynawskich, a także międzynarodowej współpracy nad Bałtykiem. Pełnił funkcję przewodniczącego Rady Naukowej Instytutu Bałtyckiego (do 2009 r.) a następnie wiceprzewodniczącego Rady Naukowej Instytutu Bałtyckiego (od 2009 do 2014 r.). To dzięki niemu po zmianach związanych z transformacją Instytut Bałtycki nadal kontynuował swoją działalność i prowadzi działalność do chwili obecnej i wydawane jest czasopismo naukowe „Komunikaty Instytutu Bałtyckiego”. Za zasługi w badaniu i popularyzacji wiedzy o polityce morskiej Polski w 1976 r. otrzymał Złotą Odznakę „Zasłużony Pracownik Morza”. Był też członkiem: Gdańskiego Towarzystwa Naukowego (pełnił funkcję przewodniczącego Wydziału I), Polskiego Towarzystwa Nautologicznego (członek Rady Naukowej), oraz Rady Naukowej Muzeum Marynarki Wojennej w Gdyni.

Specjalizował się w historii politycznej Polski i najnowszych dziejach morskich Polski. Jego zainteresowania badawcze obejmowały m.in. politykę ograniczania zbrojeń morskich w okresie międzywojennym oraz biografistykę ludzi morza. Był promotorem 6 prac doktorskich obronionych na Wydziale Nauk Społecznych UG. Z najważniejszych publikacji prof. Ciesielskiego wymienić można: *Szkolnictwo Marynarki Wojennej. Geneza i rozwój* (1972); *Szkolnictwo Marynarki Wojennej w latach II Rzeczypospolitej* (1974); *Z dziejów oręża polskiego na morzu* (1975); *Polska flota wojenne na Bałtyku w latach 1920-1939: na tle bałtyckich flot wojennych* (1985); *Polska Marynarka Wojenna 1918 – 1980: zarys dziejów*

(1992) [współautorzy: Walter Pater i Jerzy Przybylski]; *Twórcy Polskiej Marynarki Wojennej: uznanie i represja (1918-1946; 1945-1951)*, (1995).

Za swoją pracę zawodową był wielokrotnie nagradzany. Z najważniejszych nagród wymienić należy: zespołową nagrodę II stopnia ministra za wyróżniające się skrypty i podręczniki akademickie, nagrodę indywidualną III stopnia przyznaną przez ministra resortowego za osiągnięcia naukowe - rozprawa doktorska (1971 r.), nagrodę indywidualną II stopnia przyznaną przez ministra resortowego za osiągnięcia naukowe – praca habilitacyjna (1986 r.). Był wielokrotnie nagradzany nagrodami Rektora UG za osiągnięcia organizacyjne, dydaktyczne i naukowe. Odznaczony został Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi i Medalem Komisji Edukacji Narodowej.